

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 310/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-4C/149/2012 (pôvodne vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 4C/149/2012) v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 530/2021-31 z 1. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní označenom v záhlaví po právoplatnosti nálezu ústavného súdu označeného v záhlaví. Zároveň žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie 32 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu a z jeho zistení vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu je stranou spotrebiteľského sporu o určenie neplatnosti ustanovení spotrebiteľských zmlúv uzatvorených so žalovanou (Všeobecná

úverová banka, a.s.) s poukazom na neprijateľné podmienky. Sťažovateľ si uplatnil aj nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla aplikáciou neprijateľných podmienok v zmluvnom vzťahu medzi ním a žalovanou. Napadnuté konanie iniciované žalobou zo 7. augusta 2012 je civilným sporovým konaním, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako spotrebiteľ, teda slabšia strana sporu. V napadnutom konaní bol 19. januára 2026 vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu (výrok I) a vzájomná žaloba v celom rozsahu zamietnutá a žalovanému zo vzájomnej žaloby vo vzťahu k žalobkyni zo vzájomnej žaloby priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II). Rozsudok bol sťažovateľovi doručený 30. marca 2026, sťažovateľ podal 10. apríla 2026 proti výroku I rozsudku odvolanie. Proti výroku II rozsudku podala 13. apríla 2026 odvolanie žalovaná a 4. mája 2026 podal sťažovateľ vyjadrenie k odvolaniu žalovanej.

3. Ústavný súd nálezom z 1. marca 2022 právoplatným 8. marca 2022 rozhodol o v poradí prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci namietaného porušenia totožných práv ako v tu prejednávanéj veci, pričom konštatoval porušenie práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu (ktorého právnym nástupcom je od 1. júna 2023 mestský súd) v napadnutom konaní, prikázal mu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania. Vo zvyšných častiach ústavnej sťažnosti nevyhovel.

4. Sťažovateľ sa v poradí druhou ústavnou sťažnosťou z 15. apríla 2024 domáhal vyslovenia porušenia totožných práv v dôsledku existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezom z 1. marca 2022. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 376/2024-50 z 24. júla 2024 právoplatným 27. augusta 2024 ústavnej sťažnosti nevyhovel.

5. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 73/2025-33 z 26. marca 2025 nevyhovel ani v poradí tretej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorou sa domáhal vyslovenia porušenia totožných práv ako dôsledku existencie zbytočných prietahov mestského súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezom z 1. marca 2022.

6. Uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 424/2025 z 26. augusta 2025 (právoplatné 9. septembra 2025) bola odmietnutá v poradí štvrtá ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia totožných práv postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

7. Ostatným uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 161/2026-22 z 11. marca 2026 (právoplatným 24. marca 2026) bola odmietnutá aj v poradí piata ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia identických práv postupom mestského súdu v napadnutom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ podanie ústavnej sťažnosti odôvodňuje v podstatnom tým, že postup mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v namietanom konaní je nesústreďený, neefektívny a nehospodárny, v dôsledku čoho ani po viac ako 13 rokoch a 9 mesiacoch od podania žaloby zo 7. augusta 2012 a po viac ako 4 rokoch, 2 mesiacoch a 1 týždni od právoplatnosti nálezom ústavného súdu z 1. marca 2022 mestský súd nezabezpečil, aby bolo konanie vo všetkých jeho častiach skončené, pretože (i) mestský súd po viac ako 13 rokoch, 5 mesiacoch a 2 týždňoch prvýkrát rozhodol v merite veci,

pričom konanie toho času spadá do konania s extrémnymi priet'ahmi; (ii) mestský súd nevyužíval svoje procesné nástroje poskytnuté Civilným sporovým poriadkom efektívnym spôsobom na ukončenie konania (napr. koncentrácia konania alebo skoršie nariad'ovanie pojednávania), a to napriek vydanému príkazu konať bez zbytočných priet'ahov a spotrebiteľskému charakteru konania; (iii) mestský súd nevyzval s'ťažovateľa oveľa skôr na špecifikáciu žalobného petitu, čo spôsobilo ďalšie priet'ahy v konaní; (iv) na predposlednom konajúcom sa pojednávani 30. júna 2025 mestský súd odročil ďalšie pojednávanie až na 19. január 2026 (s odstupom 6 mesiacov a 2 týždňov); (v) toho času sa stále vykonávajú úkony spojené s predkladaním odvolania odvolaciemu súdu, pričom od vynesenia rozhodnutia ubehla doba viac ako 3 mesiacov a 3 týždňov; (vi) samotné vykonávanie procesných úkonov mestským súdom doteraz nevyriešilo právnu neistotu s'ťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'ťažnosti

9. Medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 105/07, I. ÚS 280/08, II. ÚS 186/2010), a preto aj vzhľadom na fakt, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv s'ťažovateľa posudzovať v rámci predbežného prerokovania s'ťažnosti spoločne (IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Z relevantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

11. Dôvodom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj absencia zistenia možnosti vysloviť porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

12. Predmetom preskúmania v konaní o ústavnej s'ťažnosti je opakované tvrdenie s'ťažovateľa o porušení jeho označených práv postupom mestského súdu v namietanom konaní po vydaní vyhovujúceho nálezu ústavného súdu. S'ťažovateľ sa na ústavný súd opätovne obrátil po 48 dňoch od právoplatnosti ostatného rozhodnutia (24. marca 2026), ktorým bola jeho ústavná s'ťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ústavný súd v uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že v posudzovanej veci od vydania posledného rozhodnutia ústavného súdu o v poradí štvrtej ústavnej s'ťažnosti, zvyrazňujúc aj skutočnosť vyhlásenia meritórneho rozhodnutia, nedošlo k takej zásadnej skutkovej zmene, na základe ktorej by mohol konštatovať porušenie označených práv zo strany mestského súdu.

13. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že v čase jej podania (12. mája 2026) uplynul od podania vyjadrenia sťažovateľa mestskému súdu k odvolaniu protistrany (4. mája 2026) týždeň a od samotného podania odvolaní stranami konania uplynul mesiac. Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že v prejednávanej veci ide o prípad unáhlene opakovaného podania ústavnej sťažnosti. S podaním odvolania Civilný sporový poriadok spája vykonanie procesných úkonov, ktoré vyžadujú dostatočný časový priestor na ich realizáciu, a primerane tomu koná mestský súd aj vo veci sťažovateľa. Ak sťažovateľ namieta dĺžku konania mestského súdu v súvislosti s úkonmi spojenými s predložením veci odvolaciemu súdu, teda vykonávanými súdom prvej inštancie v rámci odvolacieho konania, je nevyhnutné v súlade s civilným procesom ako moment začatia jej plynutia brať okamih podania opravného prostriedku, a nie vyhlásenie rozhodnutia, ako namieta sťažovateľ.

14. V opísanom postupe mestského súdu v období od ostatného rozhodnutia ústavného súdu, ktoré reflektovalo vyhlásenie rozsudku a jeho písomné vyhotovovanie a vyhodnotilo dovtedajší postup mestského súdu ako súladný s požiadavkou konania bez prieťahov, pritom platí, že ústavný súd nemôže tieto svoje vecne zafinované závery (dané ku dňu jeho skoršieho rozhodovania) revidovať, môže len reagovať na následný vývoj konania a z tohto uhla pohľadu ho celkovo hodnotiť, teda posudzovať, či hranica prieťahovosti konania už bola/ešte nebola v nadväznosti na nové okolnosti, ktoré nastali, prekročená. Nazerajúc na vec touto optikou, ústavný súd nevidel v následnom postupe mestského súdu pri doručovaní rozsudku a vykonávaní obligatórnych úkonov spojených s odvolaním také skutočnosti, ktoré by objektívne boli spôsobilé viesť k záveru o existencii zbytočných prieťahov a v nadväznosti na to zmeniť skorší (len celkom nedávny) výsledok o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti tvrdeného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú. Tento záver však neznamená, že k prekročeniu popísaného rozhrania a konštatácii prieťahov v budúcnosti nemôže dôjsť, sťažovateľ by však mal zvážiť frekvenciu a časovanie ústavných sťažností v nadväznosti na vývoj konania a rovnako v nadväznosti nielen na prvú úspešnú ústavnú sťažnosť, ale pri zohľadnení aj tých ďalších, ktoré úspešné neboli (čo sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nereflektuje).

15. Pozornosti ústavného súdu neušla nekonzistentnosť tvrdení sťažovateľa, ktorý v úvode ústavnej sťažnosti uvádza, kedy mu bol rozsudok súdu prvej inštancie doručený a kedy boli proti nemu podané opravné prostriedky stranami sporu, a zároveň v ďalšom texte (bod 34) žiada ústavný súd, aby pri jej posudzovaní zobral do úvahy aj to, že „sa konanie nachádza len na prvom stupni s vyhláseným rozhodnutím, čo rezultuje do toho, že mestský súd bude musieť rozsudok písomné vyhotoviť a riadne doručiť obom sporovým stranám s tým, že sťažovateľ (a pravdepodobne aj žalovaný) budú adresovať voči jednotlivým výrokom odvolanie, ktoré následne bude potrebné doručiť protistrane na vyjadrenie – až po vykonaní týchto úkonov bude možné vyhotoviť predkladáciu správu a spis predložiť na odvolací súd, ktorý bude potrebovať nevyhnutný čas na rozhodnutie o podaných odvolaniach“. Odmietnutie aktuálne podanej ústavnej sťažnosti v tomto kontexte neznamená, že podľa okolností ďalšieho priebehu konania je už opätovné vyslovenie

porušenia relevantných práv vylúčené. Avšak aj vzhľadom na uvedenú nekonzistentnosť, resp. protirečivosť argumentácie sťažovateľa a doterajší priebeh posudzovania ústavných sťažností sťažovateľa ústavným súdom od vyhovujúceho nálezu by bolo priam žiaduce, aby sťažovateľ pristúpil k ďalšiemu podaniu až po dôslednom zvážení ďalšieho postupu mestského súdu v napadnutom konaní indikujúceho reálnu možnosť konštatovania vzniku zbytočných prietáhov.

16. V nadväznosti na sťažovateľom tvrdené porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prietáhovým konaním mestského súdu ústavný súd konštatuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť konania (kam smeruje argumentácia sťažovateľa) obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

17. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie je možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, a teda ani o vyslovení porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v dôsledku čoho je aj v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

18. V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že o ich prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom mestského súdu a porušením základných práv sťažovateľa upravených v čl. 46 ods. 1 ani čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa, preto ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

19. V kontexte namietaného porušenia čl. 17 ods. 1 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) ústavný súd považoval za bezpredmetné skúmať aplikovateľnosť ustanovení charty na prejednávany prípad (porovnaj I. ÚS 376/2024), a to s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ sám nepredostrel prienik svojho prejednávaneho prípadu s právom Európskej únie (je povinný označiť konkrétny právne záväzný akt Európskej únie interpretovaný prostredníctvom charty v zmysle jej čl. 51 ods. 1 – rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 232/2026 bude publikované v ZNaU za II. štvrt'rok 2026 pod č. 14/2026) a ústavnú sťažnosť vo vzťahu k porušeniu charty odôvodnil len tým, že v napadnutom konaní ide o spotrebiteľský spor, poukazujúc pritom všeobecne na aplikáciu smerníc, ktoré boli transponované zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a zákonom č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedené vedie k záveru o nevyhnutnosti odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti pre nedostatok náležitostí návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde s tým dôvetkom, že ak by išlo o náležité odôvodnenie použiteľnosti charty ako

tzv. referenčnej normy, vecný záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti by bol rovnaký ako vo vzťahu k jej zvyšku.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu